

Gönül Soframız

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Haziran 2017

Masalların sol yarım küresinde ışılan ateş böcekleri saklı, kondukları lahitin tam da sağında sırtkan ve seğırtten hülâsa karıncalar.

Üryan yalnızlık kadar korunaklı dünyaları bir imlerin bir de mimlenmiş demli ömürlerin üstelik örtülü ödenek misali, semiz ve temiz aksanlar doldurmakta içini dolma dudaklı hangi canlı ise börtü böcek misali kaygan satırlardan kayma tehlikesi arz eden, görünmez öznelerin kaygısı iken yine görünür bir kıvamda ve ağdalı bir aksanda şerh düşmek güne ve tarihine insanoğlunun üstelik nezdinde mutluluk nidalarına eş bir tat ise geride kalan.

Diyemediklerimin içini boş kümelerle doldurdukça, ortak paydada buluşma gayreti ile önce özüksüyorum sonra küsüyorum sonra da çekip gitmelerin derdindeyim. Var mı peki bir hal çaresi?

Sorumun odağında neşeli bir yüz kadar yüreği ısıtan ne olabilir dememe kalmıyor ki, sarıdan bozma ve kırmızıya çalan saçları ile ihbar etmeme ramak kala, sızılar ürüyor karınca kararınca.

Dergâhın son müridi o yalnızlık katsayısı bir de boyasız duvarları saklı sandıkların çehresini bürümüş kıpırtı yoksunu donuk vücutlar.

Düşüşlere kenetli nice yoksunluk babında ama göreceli tahayyülü ile anlık bir kaygıyı terk edip dışa vurma içgüdüğü belli ki yazmanın da yaşamın da temeli arz edilen o mutluluk arayışı.

Zinhar yalan, diye bir çığılık atma ihtiyacından çıkıp da yola sıdkımızın sıyrıldığı o bilinçsizlikten çıkıp bir hal çaresi arayışında ve her ne kadar yüksünsek de içimizin acılarını kaynattığımız sevgi kazanında üreyen bir hale.

Hayli meşakkatli bir öncelik ya da öncesizliğin yoksunluk babında, varlık olarak sunulduğu ve bizler ki; hiçliğı mazeret bilip ve her nasılsa yarım aklımızla vakıf iken tezahür eden o metanete.

Dibe vuran kaygılar bu da yetmezmiş gibi h/alay çektiğimiz acılar hem de ne için?

Belki'lerin müşkül kıldığı; seçim yapmakta zorlandığımız bu da yetmezmiş gibi olan şıkları da elediğimiz hani o elek misali astığımız satırlar bir de ifşa etmenin özrüne sığınıp af dilediğimiz.

Tokalaştığımız insanlık güdümlü mermi misali, sevdiğimiz insanlar hatta karşılık beklemediğimiz basit bir selamın tebessümüne sığınıp, yüceldiğimiz ve yüce kıldığımız katksız ruhlar hele ki biz de bir kırıntısı

iken müptelası olduğumuz sevginin...

Göreceli kimine göre bir de kehanet erbabı zaman ise. Ayıklarken pirincin taşını, boğulmalara rest çektiğimiz ve gözümüz doymadan sevmelere yüklenip kıyama durduğumuz nice dürtü üstüne üstük taviz vermediğimiz insanlık kadar da kıymete binmişken sevme de yanında yat hayallerinin, dercesine.

Çehrelerde kimi zaman aksansız bir hüzün kimi zamansa aksanlı bir yalnızlık şarkısı sanırsınız ki; mertebe bildiğimiz değil de gömülü kaldığımız ama her nasılsa yüzeye çıkan baloncuklar ihbar etmekte varlığımızın kutsandığını ve mutluluğun da arşı alaya çıkan zaferini.

Sonlar mademki namert bir istila ve mademki başlangıca meyledip yarım bırakıyoruz çoğu şeyi, zan altında kalmak da mı kaçışın nüvesi hele ki hak etmediğimiz ama rücu eden belki de tasvip edilmeyip için için örselendiğimiz ve hep o kaygı: Sevilmemenin maruzatı ne ola ki?

Pekişen kaçınıcı dalya.

Hüzün balyaları ile kıt kanaat mutluluğu eşleştirip konurduğumuz bir buhran kadar da şahsına münhasır bir pekiştireç.

Kaçmaktan telef olan benlik mi?

Yüz göz olduğumuz sevginin iz düşümü mü belki de gönle konan bir bülbül belki de gül bahçesinde solmaya dair o yalnız bırakılmış boynu bükük gül nezdinde bir inilti kadar da yüreği istila eden, hazanın en yakın arkadaşı olarak telaffuz edilmeye mahkûm tek bir kelam...

Surelerde bulduğumuz nice insan üstelik adsız, tanısız ve kimine göre belirsiz ve tınısız yine de gönül gözünden hallice bir tefrika iken dile getirmenin imkânsız olduğu.

Kanıtların kayıp, sevdaların ayıp ve imkânsızlığın da baş tacı olduğu gelin görün ki; Allah katında nice mucizeden uzak düşmüş hangi boynu büküğün duasının kabul olmayacağını kim iddia edebilir ki?

Zaman aşımına uğrayan bir beden kadar güçsüz belki de benliğin tahakkümü ile yeniden evrilmeye müsait bir kimlik babında o görünmez gücün de ihbarı iken; geceye umut, güne aşk, yüreğe bereket eken güçsüz addedilen ama potansiyelin de aralıksız sevgi pompaladığı İlahi Aşkın da en eşsiz kuramı yine mucize babında üstelik tüm soyutlu kimliğin yeniden diri bir sunumla evrene hediye edildiği kimine göre imkânsızın zaferi.

Zanların korkutucu iniltisi.

Zamanın mağfireti.

Yüreğin zaferi.

Zaferin dibinde biten yeni filizler.

Başak yüzlü çocuklar belli ki umudun nazenin dalgalanışı hele ki örsün namert; kazanın sükûta devrildiği bir de nefreti çarçur etme sevdasıyla sevgi ile düşmüşsek yola.

Gönül gözü ne kadar açıksa hatta bir o kadar yorgun, bir de eşrafı yüreğin ne denli kalabalık ve coşkulu ise bir de eklendi mi mahremin kutsanan doğasına o İlahi Adalet...

Bereketin en şaşalı sunumu yine mübarek bir kelimada ve mübarek bir rotada buluşan beşerin sessiz zafer nidalarına eşlik ederken evren ve Yaratıcı üstelik soluksuz bir miraç kadar da kayıtsız hatta kayıt dışı onca yapıcı etmeni de ihtiva eden: tıpkı dostluk gibi tıpkı kesişen iki köprü gibi belki de görünmez mical iken görünür kılınan o aşk ateşi ile evreni de buyur ettiğimiz gönül soframız.